

Buồn Trăng

Xuân Diệu

Gió sáng bay về, thi sĩ nhớ;
Thương ai không biết, đứng buồn trăng.
Huy hoàng trăng rộng, nguy nga gió,
Xanh biếc trời cao, bạc đất bằng.

Mây trắng ngang hàng tự thưở xưa,
Bao giờ viễn vọng đến bây giờ.
Sao vàng lẻ một, trăng riêng chiếc;
Đêm ngọc tê ngời men với tợ..

Khắp biển trời xanh, chẳng bến trời,
Mắt tìm thêm rợn ánh khơi vơi,
Trăng ngà lặng lẽ như bông tuyết.
Trong suốt không gian, tịch mịch đời

Gió nọ mà bay lên lên nguyệt kia,
Thêm đêm sương lạnh xuống đầm đìa
Ngẩng đầu ngăm mãi chưa xong nhớ,
Hoa bưởi thơm rồi : đêm đã khuya.